

Miriam Drev

Pod trančo

Pod trančo

1.

Srečujem ga pod kostanji
in na mostu, psičko ima kakor jaz,
izbral si je svojo usodo, morda
že ob celičnih delitvah, njegova žival
je videti v boljši koži kot on.
Liže si tačke, leži v košari, sita.
*Ena njena konzerva v zameno za moje pivo
in sendvič, reče klošar.*

Vzel jo je k sebi, drugače bi jo utopili
– zdaj sta dva.

Relativno gledano
je moja vodna črta
postavljena nekaj prstov višje.

Reče mi, *gospa,*
če bi imel vrt,
bi na njem rasle hortenzije.
Pa ni delirium tremens.

V naših časih
kralji ne vabijo več beračev
za svojo mizo; niti občasno.

2.

Kako se zatakneš v tak položaj.
Drsiš, malo po malo navzdol po bregu,
meja se niža in niža, prijetno,
gledajo te, nisi še odveč,
reber je žamet.
Potem udariš s čelom,
ne ob pahljačast grm;
trdo
ob čer.

Dolgotrajna stanja

V dvigalnem jašku potovka,
zavarjeni nohti, veke; jeklena
cev leze, enakomerno, gor in dol,
do kovinskega platoja in spet do tal,
drsenje žge.

Nekoč boš pustila oditi
bolečini, povedala,
kar se bojiš izreči,
najprej sebi,
na videz neizrekljivo; besede
se že trgajo z jermenov, jermeni polzijo
iz obročev, zakovanih v kamen.
Vzdihni se izrekajo z medmeti
in zamrejo
– čas je za zloge,
pološčene zloženke s fasetami zrcal.

Besede so češnje v dozorevanju, enako čvrste,
prstene, lepijo se kot kri, vendar
so za žejo.
Prisluhne jim zelenjavar na stojnici,
hoče ti znižati ceno,
a se samo nasmehneš,
zdaj ni več popuščanja;
prisluhneš jim sama,
prisluhne vrana, ker utihne.

Ona, spodaj

1.

Včasih si rečem, kar tako:
dobro, da nisem Lavinia,
Glorija ali Jagna,
s tem mi je prizaneseno.
Toda nekoč bom brez imena,
mogoče še tu, ko v popolni
uklonitvi težnostim vseh vrst
ne bom več vedela
ne zase ne za rod; ali drugje,
željna novega, v zavoju s telesom in usodo,
kdo ve,
mogoče bom nekoč – in če kaj zaleže, prosim,
da ne – takšna starka kakor ona,
ki spet sedi pred blokom na betonskem zidku
in se trese,
ko grem dol:
imate en evr za kruh,
oprostate.

2.

Vprašanje je, kje
lahko stara beračica
začne na čisto.
Pri njej ni več
česa odvzeti;
v nič zaverovana,
z ničimer zavarovana.

In vprašanje je, kam
z njo.

Opcije

1.

Samomor
za domovino,
ko boš prestar.
Japonski starci, lačni,
so odhajali v skale,
na mrzel veter.
Pod ničlo je šlo hitro.
Eskimke. Rojevale so čepe,
na prostem,
pozneje brezzobe
zaspale v naročju ledu.

V starki kriči človeški mladič.

2.

Obvladati je glavna téma,
kontrolni stolpi vznikajo iz tal
v obilju spomladanskih zvončkov,
svetovi so usklajeni
na vseh ravneh.

Biti kul in brez problemov,
robovi pobrušeni, izpod njih sili
na dan stisnjena lesovina,
smola mezi na površje, lepilo popušča,
iverim bo potreben nov pritisk;
na izbiro imaš, da zmeraj
ostaneš miren.

Z odmika opazuješ sebe,
nebeško hladno pod kožo,
prelito s curki potu,
obdobja notranjih bitk so za tabo,
neponovljiva zgodovina.
Samo še oprhaš se in greš.

Mi

Zelje vkuhavajo
poleti! v bloku nikoli ne razločiš,
od kod vonji, glasba, bolj cvrčeča od
žarometov, prepiri za usedlinami cevi; potrpiš.
Nekdo moleduje za pohvalo
levo zgoraj, za počeno ploščico v kopalnici
kaos, ekstremi, bolečina,
v teh šestih nadstropjih smo eno
z zamiki. Čez čas
ne vem več, kaj je pravi opis.

Nekdo postane nečemu dorašel,
drugi prerase; na travniku
med parkirišči se navsezgodaj,
ko zalivamo rože,
ko curlja z balkonov,
s smrčkoma dotikata psa.

V vetrolovu lajež, in črna Meri,
pa prav ona, najdenka z barja,
napodi, vsa slinasta, tujega vsiljivca,
mi solidarno pogleda v oči,
pomaha z repom
pred našo razumno hišo.

Hvalevredno je urediti

1.

Nežno vzameš v roke pomečkano nemoč,
jo pogladiš, razpihaš rese na konceh,
trgovskemu potniku ponudiš kavo
in adijo.

Vedeti z eno potezo.
Sapo zajeti, zadržati dih,
vzdržati.

Zasvita se. Dež namoči. Dež se posuši,
prst je pripravljena za opravila;
včasih dolga leta živiš v pokrajini,
zasuti s točo.

Kakšno stvar skleneš pozabiti.
Zasvita se.
Veš v sijajnih slojih molka.

2.

Podarila sem teraso škržatom,
napitnico prijateljem,
tisti dan je bil vesel.
Nisem več krvavela izza nohtov,
usta so se mi napela, brez truda,
kakor da bi jedla teloh.
Zadnji odpadki pod omelom, v nekem kotu.
Čeprav je zemlja zevala,
še premrla:
vse pripravljeno na nov začetek.

Z roba mesta sem ga gledala,
tako je vzbrbotal
in potem tako zabučal,
da so se stresla okna v presušenem kitu
in je splašil golobjo jato na napušču.
Na sencah tirov
je mimo zdrselo kolo.

Jaz pa sem bila zbrana;
usedla sem se na široko,
ptica,
ki bo valila.

Hiralnica

Domišljija gre počivat v senčnate niše,
razgled se ulekne kot pod snegom živa meja,
z ravnine se dvigne mavrica
pod obrnjenim kotom; v misli
se vriva slika psa,
ki je poginil v tvojem naročju
z vdanostjo grlice v očeh.

Igrišče

Z eno nogo na vrhnji prečki tobogana,
z drugo v spustu,
pripravljen na desetletja hrupnega
polzenja proti tlom.
Spodaj vriskajo prijatelji, preznojeni
od dirke z rumeno lokomotivo;
padeč s kolesa, napol strjena krasta na kolenu
te skelita manj od pogleda
na deda s solzami v očeh.

Livada

Kaj pričakujem v ljubezni,
si me vprašal,
če imam tebe, že imam vse, sem rekla;
rešitev se mi je zdela prava
najmanj za lesket nepredstavljenih let
in malo čez,
nobene motnje nisem vštela,
živčni končiči so me ščemeli
ob stikih s turbulenco v tvojih očeh.